

Cảm ơn anh vì đã đến bên em !

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện "25+ và yêu")

Anh đã từng nghĩ Mai đi khám phụ khoa bình thường còn người đồng nghiệp kia trên anh, nhưng chấp nôi các sự kiện lại anh đã nghĩ ngờ. Chuyện vô sinh là một phép thử của anh với Mai để khẳng định nghi vấn của anh là sự thật.

Mười giờ sáng, Phương gửi tin nhắn cho anh.

- Anh ơi, chiều anh rảnh không ạ? Đi nhà sách Nhã Nam đi.

- Ừ, anh rảnh, mấy giờ em?

- Bốn giờ anh nha.

- Oki.

Từ lúc nhắn tin xong Phương cứ mong ngóng tới chiều. Đã một tháng rồi cô không gặp anh, đúng hơn là cô không dám gặp nhưng hôm nay là Giáng Sinh, cũng là sinh nhật cô. Cô sẽ gặp anh lần cuối trước khi rời xa nơi này. Có thể sau này cô vẫn gặp anh nhưng lúc ấy tình cảm của cô đối với anh sẽ khác. Cô sẽ cố gắng kéo tình cảm của cô về vị trí ban đầu – chỉ là anh trai và em gái mà thôi.

I. Em yêu anh.

Chiều, Phương chạy qua ngân hàng anh, đứng ở bên kia đường đã thấy anh đứng sẵn ở cửa chờ. Anh băng qua đường chạy về phía cô.

- Anh chỉ giỏi trốn làm thôi nhỉ?

- Đâu có, anh vừa đi ra đúng lúc em tới mà.

- Ừ ời, anh đừng ngại biện, em biết thừa.

- Giờ đi Nhã Nam trước hay đi ăn trước?

- Nhà sách ạ.

Phương thích sách, anh cũng vậy. Mỗi lần cô buồn chỉ cần tới nhà sách cô đều nhanh chóng vui vẻ trở lại. Hôm nay là sinh nhật cô, cô sẽ mua vài cuốn sách cho cô và tặng anh. Ở nơi cô sắp tới không có internet cũng chẳng có những cửa hàng sách như thế này. Hơn tất cả, cô muốn tranh thủ được ngắm nhìn anh. Dù chỉ là một chút thôi, dù biết bản thân mình tội lỗi nhưng cô cho phép mình mắc lỗi thêm một lần cuối.

Đường phố ngày Giáng Sinh đông đúc, anh rẽ vào một con ngõ nhỏ để tránh tắc đường. Con ngõ nhỏ xíu, quanh co, có một chiếc xe khác bất ngờ trong ngõ lao ra, anh bóp phanh làm cô ngồi sau lao về phía trước. Theo phản xạ cô bám tay vào thắt lưng anh, mặt cô đập vào lưng anh. Cô cố ý giữ lâu một chút, để mặt cô được áp vào lưng anh như vậy. Tầm lưng này mãi mãi không thuộc về cô.

- Hôm nay em im lặng nhỉ?

- Ý anh là bình thường em nói nhiều sao?
- Quá nhiều ấy chứ. Em có chuyện gì à?
- Không ạ, em mãi nhìn đường thôi.

Cả chặng đường anh và cô chỉ nói với nhau vài câu như vậy. Hôm nay, cô chẳng huyên thuyên với anh về những chuyện vụn vặt hàng ngày nữa. Hôm nay, cô không kể với anh về công việc của cô. Hôm nay, cô không hỏi anh những ngày qua đã sống thế nào. Hôm nay, cô vẫn chưa nói với anh: cô sẽ rời đi.

Nhà sách hôm nay đông đúc quá, có lẽ mọi người tới mua quà tặng nhau ngày Giáng Sinh. Cô lựa cuốn "May mà có anh" để tặng anh. Cuốn sách này cô đã đọc trước đó và ngay tựa đề cuốn sách đã thay lời cô muốn nói với anh. May mà có anh nên hai năm qua cuộc sống của cô đã rất tốt. Cô cứ nghĩ cuộc sống sẽ yên ổn trôi qua như vậy nhưng cuộc sống của anh còn một người phụ nữ khác và khi chị ấy tới gặp cô, cô mới nhận ra sự thực. Với cô, anh là tất cả nhưng với anh, cô chỉ là cô em gái nhỏ, mãi mãi không hơn.

II. Anh yêu em.

Đạo này bên ngân hàng anh đang thanh tra lại các hồ sơ cũ. Cả tuần anh bù đầu trong giấy tờ, đầu óc lúc nào cũng nhảy loạn xị số má nhưng khi điện thoại hiện lên tin nhắn của số điện thoại quen thuộc anh đã không ngần ngại trả lời ngay: Anh rảnh.

Đã một tháng rồi anh không gặp Phương. Anh liếc nhìn cuốn lịch trên bàn, hôm nay là sinh nhật cô. Phương chưa bao giờ nói cho anh biết hôm nay là sinh nhật nhưng một lần cô đưa chứng minh thư cho anh để mở tài khoản anh đã nhìn thấy, ngày 24 tháng 12. Nếu như cô không nhắn tin hẹn anh trước anh cũng sẽ tới lần cô. Nếu như thời gian qua cô đón sinh nhật một mình thì năm nay cô sẽ có anh, dù tạm thời anh chỉ có thể tới bên cô trên cương vị một người anh trai.

Cả trưa, anh không dám nghỉ ngơi mà vội vã hoàn thành công việc để đúng bốn giờ kém mười có mặt ở cửa chờ cô. Một tháng qua em sống tốt chứ? Em đã buồn lắm phải không?... Có rất nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu anh mà anh chẳng thể hỏi cô. Anh vờ như không biết mọi chuyện đã xảy ra cũng như anh vờ như không biết hôm nay là sinh nhật cô.

Hơn một tháng trước, Mai – cô người yêu mười một năm của anh đã làm ầm lên vì mối quan hệ của anh và Phương. Mai chất vấn anh, bắt anh giải thích, Mai cũng cấm anh không được qua lại quá thân thiết với Phương. Mai bảo sẽ gặp Phương để nói rõ chuyện này. Dù anh đã hết lời giải thích nhưng Mai nhất quyết không tin và Mai vẫn tới gặp Phương. Tối đó khi Mai bảo rằng đã gặp Phương và yêu cầu Phương không được làm phiền anh nữa, anh đã tức giận bỏ đi. Cũng từ ngày đó Phương không liên lạc với anh còn anh không biết nên nói gì với Phương. Anh cảm thấy có lỗi với Mai, cả thời thanh xuân cô ấy dành cho anh, anh không thể phụ cô ấy dù bây giờ anh biết trái tim anh đã thay đổi. Anh cũng cảm thấy có lỗi với Phương, anh tự trách mình hèn nhát nên anh chọn cách im lặng, Phương cũng im lặng và cả tháng đã trôi qua, hai người như lãng quên nhau.

Anh vẫn còn nhớ rõ năm anh và Mai mười chín tuổi, sau ba năm là bạn thời cấp ba, tới khi vào đại học, lúc Mai sắp đi du học anh mới dám nói: "Anh yêu em". Rồi bốn năm trôi qua, Mai trở về Hải Phòng, anh cũng tốt nghiệp và hai người đã từng rất hạnh phúc. Rồi thời gian cứ thế trôi đi, anh muốn kết hôn nhưng Mai còn muốn bay nhảy hơn nữa gia đình Mai cũng không hài lòng về anh. Anh chỉ là con trai của một gia đình bình thường. Bố anh mất sớm, còn mẹ ở vậy nuôi hai anh em anh. Anh trai anh đã kết hôn và vào Sài Gòn định cư còn mẹ đang sống cùng anh. Hai mẹ con anh đã có một cuộc sống tuy bình thường nhưng ấm áp. Mai thì khác, cô là đại tiểu thư của một gia đình giàu có. Tốt nghiệp xong cô về làm giám đốc marketing cho tập đoàn gia đình, anh cố gắng mãi cũng chỉ là trưởng phòng tín dụng của một ngân hàng tầm trung. Mẹ anh thì mong ngóng anh kết hôn và có cháu bé. Gia đình Mai thì năm lần bảy lượt phản đối, Mai cũng dửng dưng. Thậm chí Mai từng bảo yêu anh nhưng cô chưa nghĩ tới chuyện kết hôn hay sinh con, cô sợ mang thai làm hỏng vóc dáng.

Đôi lúc anh cũng không hiểu tại sao ngày xưa Mai lại yêu anh. Tới bây giờ đã mười một năm bên nhau nhưng chủ yếu anh và Mai yêu xa. Mai đi suốt với những chuyến công tác nước ngoài rồi các tỉnh trong nước. Dù bên cạnh cô có rất nhiều vệ tinh theo đuổi nhưng cả anh và cô đều tôn trọng cuộc sống của nhau, anh tin tưởng và để cô tự do, cô cũng vậy. Và cuộc sống của anh cứ trôi như vậy cho tới hai năm trước Phương xuất hiện.

Phương là em họ của Quỳnh – một cô bạn rất thân thời đại học của anh. Một ngày Quỳnh gọi cho anh nhờ anh giúp đỡ cô em sắp về Hải Phòng làm việc. Quỳnh dặn dò anh rất kỹ rằng cô em này tính rất trẻ con nhưng là một đứa trẻ ngoan và cũng được bố mẹ bao bọc từ nhỏ nên chắc chắn sẽ làm phiền anh nhiều. Anh vui vẻ nhận lời Quỳnh, anh hứa sẽ chăm sóc Phương cẩn thận nhưng anh sẽ chẳng thể ngờ Phương lại làm thay đổi cuộc đời anh nhiều đến vậy.

Từ những ngày đầu tiên gặp nhau, sự thân thiện của Phương làm anh cứ ngỡ anh và cô bé đã quen nhau từ rất lâu. Anh giúp cô tìm nhà, giúp cô mua sắm đồ đạc và chỉ cho từng ngõ ngách của Hải Phòng. Thời gian đó bạn gái anh đang đi du lịch cùng gia đình nên ngoài đi làm tối anh lại chạy qua nhà Phương. Lúc ấy đối với anh, Phương chỉ là cô em gái đáng thương, cả ngày cô đi làm, tối về lủi thủi đi mua sắm đồ đạc. Tay lái của cô yếu, đi lại buổi tối nguy hiểm nên anh đã chẳng ngần ngại qua đèo cô. Cả tháng trời đã trôi qua như vậy. Ngày ngày anh đều gặp cô, lúc thì mua cái này, lúc lại mua món nọ. Phương cứ lú lo cả tối không biết chán hết chuyện cơ quan rồi chuyện gia đình rồi lại quay sang hỏi anh. Dần dần anh cũng bắt đầu chia sẻ với cô những áp lực công việc anh làm. Đã lâu lắm rồi không có ai lắng nghe và động viên anh như vậy.

Thời gian trôi qua thời gian anh ở bên Phương còn nhiều hơn cả bên bạn gái anh, trong anh đã bắt đầu xuất hiện những sự so sánh nhất định. Anh biết anh đang sai trái nhưng những sự khác biệt đó ngày một xuất hiện nhiều hơn.

Mai bạn gái anh là một cô gái sành điệu, cô luôn muốn anh phải thật bảnh bao khi xuất hiện bên cô. Đã nhiều năm anh chưa được thấy mặt mộc của Mai. Lúc nào cũng là một khuôn mặt bị phấn với những đường kẻ mắt sắc nhọn và đôi môi đỏ chót. Mai luôn đi ăn ở những nhà hàng sang trọng, cô cấm anh la cà ở những quán xá vỉa hè và Mai thích hưởng thụ, thích được người khác phục vụ - một điều mà anh không thể nào thích ứng. Vốn dĩ khi chưa có Phương, anh đã nhận ra những rạn nứt trong mối quan hệ với Mai nhưng anh chưa có cách nào khắc phục.

Phương lại khác biệt hoàn toàn với Mai. Quỳnh từng bảo với anh, nhà Phương cũng có điều kiện nhưng chưa một lần anh thấy cô chưng diện. Phương rất hiếm khi trang điểm, thường cô chỉ thoa một chút son hồng nhẹ. Có lần Mai hẹn anh đi ăn nhưng tới nửa buổi Mai bỏ về có việc, mình anh lang thang trên đường thấy hàng khoai nướng, anh đã nhớ tới cô bé Phương hay lú lo thích mấy món ăn ven đường. Anh mua hai củ khoai rồi tới nhà Phương. Mười giờ tối, Phương ló đầu qua ô cửa, bộ mặt đang đắp mặt nạ trắng bệch làu nhàu mắng anh.

- Muộn thế này anh không về ngủ à?

Anh còn chưa kịp trả lời Phương hít hít mũi rồi nói tiếp.

- Em ngửi thấy mùi khoai nướng.

Anh chìa túi khoai ra trước, ngay tức khắc Phương lao xuống mở cửa với tốc độ tên lửa, rồi cô phụng phịu:

- Anh bóc cho em nhá, em để tay sạch tí còn rửa mặt.

Anh nhìn vẻ mặt nũng nịu của cô rồi bật cười đồng ý. Có phải anh đã quá ảo tưởng không? Khi mà anh cảm thấy đối với Phương, anh là cả thế giới của cô, còn đối với Mai, anh chỉ là một người cô tới gặp sau mỗi chuyến đi để đưa quà.

Lần mẹ anh nhập viện vì bị ngã khi đang đi cầu thang, đầu bị tụ máu. Anh trai anh ở xa về được vài ngày. Anh chỉ báo cho Mai còn lại giấu cả họ hàng và bè bạn, anh vẫn cố gắng đi làm bình thường để hoàn thành hợp đồng đang phụ trách. Anh thuê một người trông mẹ, cứ khi nào tranh thủ được anh lại chạy vào viện. Đồng nghiệp thấy anh cả ngày vội vã, đầu tóc bù xù râu ria lởm xỏm nên đã nghi gia đình anh có chuyện nhưng anh nhất quyết không nói. Nhưng rồi mọi người cũng biết và vào thăm mẹ anh, có điều Mai – người được anh báo đầu tiên vẫn chưa thấy đâu. Không một tin nhắn hay cuộc gọi hỏi thăm, tới khi mẹ anh nằm viện được một tuần Mai gửi một gói hoa quả đến cùng lời nhắn: "Em đi công tác". Mai đi công tác ở đâu anh không biết nhưng trên facebook của cô vẫn đăng ảnh ở những địa điểm du lịch với một chàng trai lạ nào đó.

Ngày thứ tám mẹ anh nằm viện, Phương gọi cho anh gay gắt.

- Bác nằm viện sao anh giấu em?

- Sao em biết?

- Cái đó quan trọng à? Em đang ở công viện, bác nằm phòng nào anh?

- Để anh xuống đón.

Anh xuống đến nơi thấy Phương đang tay xách nách mang nào sữa nào cam. Anh bị cô lườm cho cháy mặt cùng lời căn nhắc:

- Anh lạ thật, có chuyện gì em cũng lừa anh vậy mà anh giấu em. Anh coi em là người lạ à?

- Mẹ anh đỡ rồi mà.

- Đỡ thì đỡ chứ. Cả nhà em đang ở, từ cái to đến cái bé đều một tay anh lo. Gặp chuyện gì em cũng lừa anh, ốm đau hay bị công an bắt đều nhờ anh. Anh là người thân của em thì mẹ anh cũng là người thân của em. Anh làm em thất vọng quá.

Anh cứ im lặng nghe Phương mắng nhưng trong lòng lại thấy ấm áp vô cùng. Cô bé ấy, ngay khi nghe tin mẹ anh nằm viện đã bỏ công việc chạy ngay tới, nhìn những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô bé, trái tim anh lại rung động.

- Anh gầy quá. Lại đây râu này.

Phương tiếp tục cầu nhàu rồi bất ngờ đưa tay chạm vào cằm anh. Giây phút ấy anh cảm thấy tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Đã quá lâu rồi, kể từ lần đầu tiên anh nói yêu Mai, đây là lần thứ hai tim anh đập mạnh như vậy.

Hôm đó anh đuổi mãi Phương mới chịu về, mẹ anh đã ngủ nên không gặp Phương. Cô bé cầu nhàu anh mãi mà anh lại thấy vui đến lạ. Sự quan tâm này chưa một lần anh nhận được từ Mai.

Hôm sau tan làm anh vào viện, mọi người bảo rằng cả chiều có một cô gái vào thăm mẹ anh và ngồi nói chuyện với mẹ rất vui. Anh nhìn thấy túi cam và cái bánh mỳ nên biết chắc là Phương. Tối hôm trước anh bảo vội quá mà quên mua bánh mì cho mẹ ăn đêm.

Tám giờ tối, sau khi ăn và tắm rửa, anh vào viện. Mẹ anh đã uống thuốc và ngủ. Anh loay quanh rồi lại vòng xe qua nhà Phương nhưng thấy cửa đóng.

- Alo em đây.

- Anh qua nhà em nhưng cửa đóng.

- Em đang ở bãi gửi xe của viện đây.

- Ồ, mẹ anh ngủ rồi, chờ anh tý.

Anh vội vã vòng xe vào viện thì thấy Phương đang nhăn nhó cạy cốp xe.

- Anh ơi, máu em lại chậm lên não, em bỏ chìa khóa xe vào cốp rồi.

Anh nhìn Phương phụng phịu mà bật cười. Cô lúc nào cũng đáng yêu như thế, lúc nào cũng làm anh cảm thấy không có anh thì cô sẽ làm hỏng mọi chuyện.

- Em ngồi lên đi, anh đẩy xe cho.

- Đẩy á? Em sợ lắm, em bắt taxi về, mai em mang chìa dự phòng qua.

- Anh đưa em về.

- Thôi, anh về ngủ đi, em tự lo được mà.

- Lại còn khách sáo cơ à?

- Em lo anh mệt.

- Không sao đâu, lên xe.

Từ hôm mẹ anh vào viện, lúc nào anh cũng trong trạng thái căng thẳng mệt mỏi. Nhưng bây giờ anh lại không cảm thấy mệt chút nào. Cô gái ngồi sau xe anh dường như đã tiếp thêm sức mạnh cho anh.

- Anh nhớ ăn uống đầy đủ, nhớ tranh thủ ngủ, có chuyện gì nhớ gọi cho em...

Phương cứ cầu nhàu rồi lại dặn dò anh từng tý một nhưng anh lại không cảm thấy phiền phức. Anh cảm thấy những lời đó giống những lời yêu thương.

Mẹ anh vẫn nằm viện thêm mười hôm, ngày nào Phương cũng vào viện. Mẹ anh vui vẻ hẳn khi gặp Phương, cô bé giống như hoạt náo viên làm cả phòng bệnh có thêm sức sống. Mẹ anh quý Phương lắm, mẹ không một lần hỏi Mai đâu nhưng ngày nào cũng nhìn đồng hồ ngóng tới giờ Phương tới. Một ngày mẹ nói với anh.

- Vũ này, mẹ nghĩ Phương rất hợp với con đấy.

- Phương chỉ là em gái con thôi, mẹ đừng nói vậy.

- Mẹ đẻ con ra, tình con như nào mẹ biết. Phương thực sự hợp với con hơn bất cứ ai khác. Năm nay con cũng ba mươi rồi, Phương hai năm, hai tuổi cũng hợp mà con bé cũng thích con.

- Em Phương còn trẻ, còn nhiều sự lựa chọn. Con cũng có bạn gái rồi, mẹ đừng hiểu nhầm Phương thích con. Em ấy nghe được lại không hay. Em ấy chỉ coi con như anh trai thôi.

- Tình cảm không phải nói bằng lời. Nhìn cách Phương nhìn con mẹ chắc chắn, chẳng có cô em gái nào nhìn anh trai như thế cả. Ngày nào con bé cũng hỏi mẹ về con hồi bé. Mọi thứ về con nó đều quan tâm. Chắc chắn con bé thích con nhiều lắm.

Anh bỏ dở cuộc nói chuyện với mẹ. Lần nào cũng thế, cứ nhắc đến chuyện tình cảm là anh và mẹ mâu thuẫn. Mẹ đã mong có cháu bé tới mức nhìn ai cũng muốn gán cho anh rồi.

Mẹ anh xuất viện, Mai tới thăm. Cô đưa một túi quà cùng chiếc phong bì mà chẳng hỏi han mẹ anh câu nào. Thay vì đó cô phàn nàn.

- Nhà anh cũ quá rồi.

Mẹ anh bắt anh trả lại quà Mai rồi vào giường nằm. Anh định đưa Mai về nhưng cô từ chối, ngoài cửa đã có một chiếc ô tô chờ sẵn. Là chàng trai trong chuyện công tác vừa rồi của Mai.

Thời gian lại tiếp tục trôi, những vết rạn trong mối quan hệ của anh và Mai ngày càng lớn. Hàng tháng trời anh và Mai không liên lạc. Mai vẫn up ảnh đi chơi nhiều nơi và vẫn là cùng chàng trai đó. Có lẽ, mối quan hệ của anh và Mai đã đến lúc kết thúc mà cả hai người đều không muốn nói lời chia tay trước.

Anh và Phương gặp nhau nhiều hơn, những câu chuyện không đầu không cuối kéo dài bất tận. Ngày nào không gặp thì buổi tối anh sẽ kiểm soát gọi điện cho Phương, đôi khi chỉ là câu hỏi: em ăn cơm chưa? Nhưng chỉ cần nghe giọng cô bé anh lại thấy vui vẻ. Một tối, anh gọi nhiều lần Phương không bắt máy, anh lo lắng có chuyện gì xảy ra. Anh chạy tới thì nhà đóng cửa. Anh cứ đứng đó chờ, tới mười giờ Phương về. Từ xa anh thấy Phương đi cùng một người khác, hai người cười nói rất vui vẻ. Nụ cười kia, ánh mắt kia đang dành cho ai khác. Anh cảm thấy trái tim giống như có ai bóp chặt. Anh muốn chạy đến hỏi người đàn ông kia: "Cậu là ai? Tại sao cậu lại đi cùng Phương?" nhưng anh lại nhớ ra, ừ, anh chỉ là anh trai.

- Ô, anh Vũ, anh làm gì ở đây vậy?

- À, hôm trước em kêu nhà có chuột, anh mua bẫy cho nhà anh nên mua luôn cho em.

- Ui may quá, em đang lo đêm lại mất ngủ. Anh vào nhà đi.

- Chàng trai đó là ai thế em?

- Một anh ở chỗ em làm.

Anh cảm thấy khó chịu lắm, muốn hỏi nhiều điều lắm nhưng anh đã cố kìm lại. Anh lặng lẽ đặt mấy chiếc bẫy chuột rồi về nhà.

Đêm, anh trở qua trở lại. Hình ảnh Phương đang cười với chàng trai khác cứ lớn vồn trong tâm trí anh. Anh làm sao vậy? Anh đang ghen ư? Chưa khi nào anh ghen với Mai nhưng bây giờ anh đang làm sao thế này?

- Anh ơi có hai con chuột vào bẫy.

Tin nhắn zalo của Phương cùng một loạt biểu tượng vui vẻ. Anh lại bật cười. Chắc là cô bé đang thích thú ngồi ngắm chuột đây. Phương không sợ chuột. Anh đã từng thấy cô dùng chổi đuổi chuột chạy khắp nhà nhưng cô lại sợ rết và nhện. Có lần dọn nhà cô nhìn thấy con rết, cô la hét rồi níu chặt vào cánh tay anh. Mất thì nhắm tịt lại. Tối tận khi anh vớt con rết ra ngoài cô vẫn còn run bần bật.

- Em cứ ngủ đi, sáng mai anh sang gỡ bẫy cho.

- Thôi, anh cứ đi làm đi, em tự xử lý được mà.

- Bẫy cứng lắm, em gỡ lại vào tay.

- Vậy cũng được, em mời anh ăn sáng. Anh ngủ ngay đi. Hôm nay lại thức muộn quá nhỉ!

- Ừ, em ngủ ngon.

Cả đêm đó anh không ngủ, anh đã suy nghĩ rất nhiều về mối quan hệ của anh và Mai, anh quyết định sẽ nói chuyện thẳng thắn với Mai một lần. Dù là đi tiếp hay dừng lại cũng nên nói rõ ràng nhưng khi anh hẹn gặp Mai đều bảo bận việc rồi một lần Mai gặp anh và Phương trong cửa hàng trang sức. Hôm đó, Phương muốn mua tặng cô em họ sắp kết hôn một chiếc lắc tay nên nhờ anh đi chọn cùng. Anh giúp Phương đeo thử chiếc lắc, đúng lúc Mai tới. Trước đó anh đã từng kể qua với Mai về Phương và ngược lại nhưng lần này ngay khi anh giới thiệu xong, Mai đã quàng tay kéo anh về phía cô để thể hiện thái độ sở hữu. Mai nhờ anh chọn cho món này món nọ rồi bảo muốn đi ăn, Phương đã xin phép về trước. Tối đó, anh và Mai đã cãi nhau. Mai chất vấn, tra hỏi anh như kẻ phạm tội. Trước giờ chưa bao giờ Mai như vậy, rồi cô đe dọa anh không được gặp Phương nữa. Mai muốn kết hôn.

Anh ngỡ ngàng trước những gì Mai nói, và khi anh còn chưa suy nghĩ thông suốt trước đề nghị bất ngờ của Mai thì vài ngày sau Mai thông báo với anh đã gặp Phương để đề nghị Phương tránh xa anh. Anh tức giận bỏ đi.

Công ty Phương làm mới nhận một công trình xây dựng trên Mộc Châu, Phương đã tình nguyện đi theo làm kế toán công trình. Anh biết chứ, chẳng phải giám đốc công ty là bạn của anh sao. Cậu ta đã bảo anh khuyên Phương nên suy nghĩ lại. Nếu Phương không xung phong, công ty sẽ cử nhân viên nam đi. Công trình kéo dài hàng năm, đường xá lại xa xôi vất vả. Công trình xây dựng trong khu bản của người dân tộc Thái, điều kiện ở đó rất tệ nhưng Phương cứ một mực xin đi. Có lẽ Mai đã làm Phương tổn thương nhiều lắm và tất cả lỗi đều tại anh. Anh không biết nên làm thế nào.

III. Sự thật

Rời hiệu sách, anh muốn mời Phương đi ăn nhưng cô từ chối. Cô bảo muốn cùng anh đi loanh quanh thành phố. Dù đường rất tắc nhưng cô muốn níu giữ cảm giác ngồi sau xe anh. Anh cứ đi mãi, đi mãi. Những cung đường cô và anh đã từng đi qua rất nhiều lần. Nước mắt cô bắt giãc rơi. Cô cố ngậm chặt môi giữ chặt tiếng nấc, cô sợ anh biết.

Tối đó, anh đưa cô về. Cả cô và anh còn quá nhiều điều chưa nói nhưng cuối cùng cả hai đều chọn cách im lặng. Cô chào tạm biệt cô vào nhà. Anh cứ đứng đó, nhìn vào nhà cô rất lâu. Tối khi cô tắt đèn anh mới rời đi.

Sáng sớm hôm sau, cô lên xe tới Mộc Châu.

Mộc Châu là quê hương của người bạn thân thời đại học của Phương, từ ngày sinh viên cô đã tới đây vài lần cộng thêm một lần lên khảo sát thực địa trước đó nên đối với Phương, Mộc Châu không quá xa lạ. Lần này công trình của công ty nằm trong xã Tân Hợp, huyện Mộc Châu. Tân hợp là xã nghèo nhất huyện. Công trình lần này sẽ xây dựng hệ thống trường học, trạm y tế cũng như nhà văn hóa cho xã. Sau đó sẽ chuyển xuống khu du lịch Mộc Châu để hoàn thiện hệ thống khách sạn.

Thời gian đầu Phương sẽ ở trong xã Tân Hợp, cô biết sẽ rất khó khăn vì điều kiện ở đây nghèo nàn, điện nước còn chưa ổn định, sóng điện thoại cũng chưa có nên chủ yếu liên lạc qua điện đàm. Cô tự nhủ như vậy cũng tốt, ít ra sẽ giúp cô chóng quên anh nhưng thật ra cô đã nhầm. Ngày ngày trôi qua cô nhớ anh rất nhiều. Nhìn căn phòng trống trơn cô lại nhớ những lần cùng anh đi mua sắm. Cô cũng từng có một căn phòng trống như vậy nhưng anh là người đã giúp cô lấp đầy. Đêm, nằm nghe tiếng chuột kêu cô lại nhớ những lần cô nhờ anh bắt chuột. Mọi ký ức về anh cứ như mũi dao khía vào trái tim cô đau nhói.

Ngày cô lên xe đến Mộc Châu, anh đã đứng từ đằng xa nhìn theo cô mãi. Cô gầy như vậy mà chiếc ba lô lại to, trên đó ngày nắng, đêm lại lạnh, ai sẽ lo cho cô chứ? Trái tim anh cũng đau nhiều lắm. Tại sao anh lại hèn nhát nhìn cô rời đi như vậy?

Tối đó, nhà Mai tổ chức tiệc. Mai nâng nặc kéo anh đến. Dù gì Mai và anh vẫn là người yêu. Đây là lần đầu tiên Mai muốn anh tham dự một bữa tiệc cùng gia đình cô. Anh đã uống rất nhiều rượu, một phần vì anh buồn, phần khác do Mai ép. Rồi anh say. Khi anh tỉnh dậy, anh thấy Mai nằm bên cạnh, cả hai người

đều không còn mảnh vải trên người. Anh hoảng hốt. Dù đã yêu nhau nhiều năm nhưng anh và Mai chưa một lần vượt quá giới hạn. Thậm chí hai người còn có quá ít thời gian dành cho nhau. Chuyện gì đã xảy ra thế này? Anh không nhớ một chút gì cả.

Mai tỉnh dậy, cô nói với anh "mình kết hôn anh nhé". Anh im lặng bỏ đi.

Ba tuần sau đó anh vui đầu vào công việc, Mai tới gặp anh thông báo:

- Em có thai.

Anh chết lặng khi nghe tin đó. Có thai ư? Anh sắp làm bố ư? Anh chưa chuẩn bị tâm lý cho việc này. Giống như Phương hay nói đùa rằng: máu đang lên đến cổ thì bị tắc lại, không nên được não nên không xử lý được việc gì ra hồn. Anh bảo với Mai cho anh vài ngày suy nghĩ.

Ba ngày sau, anh tới đón Mai và chạy thẳng tới bệnh viện.

- Mình vào khám thai em nhé. Từ hôm ấy đến giờ là ba tuần, nên siêu âm và hỏi bác sỹ có cần kiêng khem gì không.

- Em mới đi khám rồi anh.

- Anh đã đặt lịch với bác sỹ giỏi nhất Hải Phòng rồi. Khám rồi thì khám lại lần nữa cho chắc em ạ.

Sắc mặt Mai thay đổi, cô giật tay khỏi anh rồi bỏ chạy. Anh đuổi theo Mai.

- Em đừng bỏ đi, chúng ta cần nói rõ ràng mọi chuyện.

- Có gì để nói chứ. Anh thay lòng đổi dạ, giờ anh còn không tin em.

- Sao em lại nghĩ anh không tin em?

- Chẳng phải anh bắt em đi khám thai trong khi em nói đã khám rồi sao?

- Anh muốn em đi khám thai để biết chắc chuyện gì đang xảy ra. Tại sao em lại có thai trong khi anh không thể có con chứ?

Mai tái mặt, miệng lắp bắp không nên lời. Mai ngồi thụp xuống đất ôm mặt khóc nức nở.

- Anh phải giúp em, em có bầu với cậu nhân viên mới vào công ty. Cậu ta bỏ trốn rồi. Em muốn bỏ đứa bé nhưng bác sỹ nói nếu bây giờ bỏ đứa bé sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng.

- Xin lỗi em. Anh đã từng tự trách mình khi không nói với em chuyện anh vô sinh. Anh cũng tự trách mình khi em đã dành cả tuổi thanh xuân để ở bên anh nhưng anh không chấp nhận chuyện bị cấm sừng. Chúng ta chia tay đi.

- Chúng ta có thể coi đứa bé này là con anh và mẹ anh sẽ không biết. Anh yêu mẹ anh mà. Mẹ anh sẽ sống sao khi biết anh bị vô sinh chứ.

- Mẹ anh sẽ chấp nhận. Anh không bao giờ lừa dối mẹ anh cả.

Anh bỏ đi, mặc cho Mai tiếp tục khóc. Bao năm qua chưa một lần anh thấy Mai khóc, có lẽ cô ấy đang hoảng loạn lắm nhưng anh không thể chấp nhận sự thật này. Bao năm qua dù Mai có thân thiết với bao người đàn ông, anh vẫn cứ ngỡ cô ấy yêu anh thì sẽ nghĩ cho anh. Anh thật không ngờ cô ấy định lừa anh trắng trợn như vậy.

Đêm đó anh say nhưng anh tin mình đã không làm gì Mai. Những biểu hiện gần đây của Mai làm anh càng thêm nghi ngờ cộng thêm việc đồng nghiệp của anh nhắn tin chúc mừng anh sắp được làm bố khi vô tình thấy Mai tới phòng khám hai tháng trước đó. Anh đã từng nghĩ Mai đi khám phụ khoa bình thường còn người đồng nghiệp kia trêu anh, nhưng chấp nối các sự kiện lại anh đã nghi ngờ. Chuyện vô sinh là một phép thử của anh với Mai để khẳng định nghi vấn của anh là sự thật.

IV. Gặp lại

Sáng sớm, Phương nhận được thông báo ra đầu xã đón người dưới Hải Phòng lên. Cô làu bàu khó chịu. Mới sáng sớm, sương còn đọng đầy cành cây, ra đường tầm này sẽ rất lạnh. Cô năn nỉ i ôi với trưởng đoàn để cử người khác đi nhưng trưởng đoàn một mực bảo đây là lệnh dưới Hải Phòng, nhất định là Phương phải đi đón.

Phương khoác một chiếc áo khoác to đùng, xỏ chân vào đôi ủng rồi lên đường. Từ chỗ cô ở ra đến đầu xã hơn một cây số, cô vừa đi vừa hát líu lo cho đỡ buồn. Cuối cùng thì cũng tới đầu xã, cô nhìn thấy từ xa bóng một người đang quay lưng lại phía cô, chiếc áo khoác dày cộp và một chiếc balo to. Cô tự nhủ giá trong chiếc balo kia có đầy đồ ăn thì tốt. Cô đã thèm rất nhiều món dưới xuôi.

- Em chào anh, em là Phương được cử tới đón anh ạ.

- Chào em.

Người đàn ông đó quay lại làm Phương đứng hình. Là anh? Là anh thật ư?

- Anh đã dặn em bao lần rồi, trời lạnh như này mà không quần khăn rồi tý lại ho.

Anh nói rồi cởi chiếc khăn trên cổ quần vào cổ Phương. Cô cứ ngỡ người đứng nhìn anh, nước mắt bất giác rơi lã chã.

- Sao em lại khóc?

Phương càng lúc càng khóc to, bao nhiêu tủi hờn, bao nhiêu nỗi nhớ suốt thời gian qua cứ đua nhau chạy ra. Anh lúng túng khi thấy Phương như vậy. Anh vòng tay ôm Phương vào lòng nhưng cô đẩy anh ra và bỏ chạy.

Cô chạy thẳng một mạch mặc cho anh vừa đuổi theo vừa gọi. Anh chưa thuộc đường nên đã mất dấu của Phương. Anh men theo con đường phía Phương đến, vừa đi vừa hỏi người dân cuối cùng về đến công trường nhưng không ai nhìn thấy Phương. Tới tận tối mịt vẫn không thấy Phương đâu. Anh lo lắng vô cùng nhưng không có cách nào tìm được.

Anh trưởng đoàn đưa cho anh một chiếc điện đàm. Anh cầm chiếc điện đàm ra ngoài sân, đi đi đi lại hàng chục vòng rồi mới quyết định nói:

"Là anh đây. Anh lên để thẩm định công trình mà ngân hàng cho vay vốn mà em bỏ anh lại vậy hả? Anh đã mang cho em cả balo đồ ăn vật đầy đủ mà xem em đối xử với anh thế nào kìa?"

Xung quanh, mọi người bắt đầu chạy về phía anh nhưng vẫn chưa thấy Phương trả lời.

"Thực ra anh lên đây để gặp em. Em bỏ anh đi mà không một lời từ biệt vậy hả? Hai năm qua anh đã đối xử với em rất tốt. Em hư như vậy nhất định anh phải phạt em. Phạt em làm vợ anh cả đời. Anh không muốn em làm em gái anh nữa. Anh độc thân, em cũng độc thân, chúng ta hãy kết hôn em nhé... Anh yêu em".

Những tiếng vỗ tay ào ào vang lên, từ trong đám người đang vây xung quanh anh, Phương bước ra, mặt lấm lem nước mắt.

- Anh định làm trò cho mọi người cười em à.

Phương đưa tay lau quệt ngang để lau nước mũi, nước mắt vẫn tiếp tục rơi. Mọi người hiểu ý liền dẫn đi xa. Anh chạy tới, nắm chặt tay Phương.

- Anh phải giữ em thật chặt không em lại chạy đi tiếp. Em đừng bỏ đi nữa. Chúng mình kết hôn nhé. Anh yêu em.

Anh ôm Phương thật chặt trong lòng, lần này cô không chạy đi nữa. Cô còn cần chạy đi đâu nữa khi đã tìm thấy điểm đến của đời mình. May mà cuộc đời này đã mang anh đến bên cô!

- **Phương Bùi** -